

CELOVEČERNÍ FILM

OBČAN HAVEL

SCÉNY Z PREZIDENTSKÉ KUCHYNĚ
V KINECH OD 31. LEDNA 2008

Celovečerní film „Občan Havel“ režisérů Pavla Kouteckého a Miroslava Janka nahlíží do zákulisí politických i soukromých dramát prezidentského období Václava Havla. Diváci uvidí jeho nervozitu při první volbě českého prezidenta či trápení při nácvičku prezidentské děkovací řeči, poznají, že umí recitovat Šrámkův Stříbrný vítr nebo nalít Miloši Zemanovi becherovku. Kamera jej ale sleduje i v situacích, kdy se dokáže pěkně rozčílit a zanadávat na špatně ušité košile. Ve filmu bude také konečně rozluštěno několik dlouholetých záhad české politiky – jak se podařilo Václavu Klausovi proniknout do jazzového klubu a kdo posadil Jacquese Chiraca vedle první dámy.

Stejně jako v životě Václava Havla, hrají ve filmu důležitou roli obě jeho manželky, Olga a Dagmar, objeví se zde jeho přátelé a spolupracovníci, světoví i čeští politici, ale i členové skupiny Rolling Stones. Diváci se mohou také těšit na všechny psy, kteří žili v blízkosti Václava Havla jako prezidenta.

Režisér Pavel Koutecký začal film natáčet v roce 1992 a sledoval prvního českého prezidenta více než třináct let. Premiéry svého nejzajímavějšího a největšího filmu se bohužel Koutecký nedočkal. Po jeho tragické smrti na jaře 2006 se dokončení filmu ujal režisér Miroslav Janek.

DISTRIBUCE
AEROFILMS

FORMÁT
35MM | 1:1, 66I DOLBY DIGITAL | 15 KOPÍÍ | DÉLKA FILMU 119 MINUT

PREMIÉRA
31. LEDNA 2008

NATÁČENÍ
1992 - 2005

Tvůrci
Režie: Pavel Koutecký
Miroslav Janek
Kamera: Stano Slušný
Střih: Tonička Janková
Dramaturgie: Hana Jemelíková
Odborný poradce: Vladimír Hanzel
Producent: Jarmila Poláková
Koproducenti: Pavel Strnad
Michael Wolkowitz
Jan Krása
David Dušek

V koprodukci
Film & Sociologie
Negativ
Michael Wolkowitz
Studio KV
FTV

Donátor filmu
Dr. Dadja Altenburg-Kohl
Nadace DrAK

Film vznikl za podpory
Státního fondu ČR pro podporu a rozvoj české kinematografie

Hlavní partner filmu
TV Nova

Partneři filmu
UPP
Soundsquare
All in Agency

Mediální partneři
MF Dnes
Týden
Rádio Frekvence 1
www.tyden.cz
Xantypa
Metropolis
Time In

TVŮRČÍ TÝM

Pavel Koutecký (1956) - V roce 1982 absolvoval pražskou FAMU. V roce 1988 a 91 absolvoval studijní pobyty na National Film and Television School v anglickém Beaconsfieldu. S Film & Sociologie spolupracoval od jejího vzniku. Věnoval se převážně dokumentárnímu filmu, ale experimentování s formou ho dovedlo i k filmu animovanému. Od roku 1991 učil na katedře dokumentární tvorby FAMU, kde vedl jednu z tvůrčích dílen. Většinu ze svých filmů natočil v tvůrčím tandemu s kameramanem Stanem Slušným..

Výběr z filmografie Pavla Kouteckého

Dialog (1981, FAMU absolventský film)
Maximalisté v mikrosvětě (1985)
Theatrum artis (1986)

Etudy pro elektronový mikroskop (1988)
Místo setkání: Nový Bor (1989)
ÓÓÓ, my se máme (1989)
Amici, tanec s přáteli (1993)
Zánik Československa v parlamentu (1993)
O sportovci (1994)
Kde byl Bill? (1994)
Drahý mistře, Josip Pečnik - architekt Pražského hradu (1996)
Do života (1997)
Po letech II. (1997)
Až na věky (scénář a režie s Michaelou Pavlátovou, 1998)
Vzpomínám, vzpomínáš ...vzpomínáte? (1998)

Chilský deník – cyklus 5 dokumentárních filmů (1999), scénář Jan Burian
Kde je pravda? (1999)
Bornholm - mimo sezónu (2000),), scénář Jan Burian
Žít jako Dán (2000),), scénář Jan Burian
Islandská paměť (2000),), scénář Jan Burian
Hledači pevného bodu (2001)
Proměny Pražského hradu (2004)
Každý rok je v Praze jaro, každý rok je Pražské jaro op.1 (2005)
Pojď blíž, cukrátko (Česko-jihoafrické sny) (2005)
Pot a slzy Pražského jara, op. 2 (2006)

Miroslav Janek (1954) - režisér, kameraman, střiháč, pedagog katedry dokumentu FAMU. Do světa filmu vstoupil v průběhu 70. let řadou pozoruhodných krátkometrážích 16mm filmů. V roce 1980 spolu se svojí ženou, střiháčkou a častou spoluautorkou Toničkou, emigroval do USA. Tam pracoval zejména jako střiháč a kameraman. K nejznámějším dokumentům tohoto období patří například filmy Powaqqatsi a Anima Mundi režiséra Geoffreya Reggia, pro které skládal hudbu Philip Glass. V roce 1995 se oba manželé vrátili do Prahy, kde Miroslav Janek režíroval několik autorských filmových dokumentů oceněných na mnoha filmových festivalech (Nespatřené, Barokní opera, Hamsa, já jsem). Jankovy celovečerní dokumenty Bitva o život a Nachové plachty byly uvedeny v kinodistribuci. V roce 2005 vznikají snímky Vierka a Chačipe.

Filmografie (výběr):

Powaqqatsi (1988, střih), Nespatřené (1996), Previanti (1999), Hamsa, já jsem (1999), Bitva o život (2000, spolu s R. Vávra a V. Janeček), Nachové plachty (2001), Vierka (2005), Chačipe (2005)

Rozhovor s režisérem Miroslavem Jankem

Co pro Vás znamenala práce na tomto dokumentu?

Práce na tomto dokumentu pro mě znamenala především hodně práce (vzhledem k množství natočeného materiálu), ale taky hodně radosti z práce (vzhledem k charakteru natočeného materiálu).

Když Vás producentka Jarmila Poláková oslovila s nabídkou, abyste film dokončil, co Vás napadlo? Souhlasil jste okamžitě?

Zprvu jsem byl přesvědčen o tom, že je nemyslitelné, abych se filmu ujal. Neměl jsem moc přehled o tom, kdo je kdo v politice, do Čech jsem se vrátil až v roce 96 a navíc se mi zdálo, že takový film vůbec není moje parketa. Jarmila Poláková však byla toho názoru, že moje politická nezátíženost by mohla naopak být výhodou při zpracovávání Pavlova materiálu. Nakonec jsem tento argument přijal.

Co Vás na tomto projektu nejvíc zajímalo?

Tajemství natočeného materiálu, osobnost prezidenta Havla, možnost návratu do společensko-politické atmosféry určitého období a příležitost se po dlouhé době chopit střiháckého zadání.

Jak probíhala Vaše práce?

Tak jako u každého filmu bylo nejprve nutné se dokonale seznámit s materiálem. Nejprve jsme ho shlédli společně se střiháčkou Toničkou, která se poté odebrala do střížny materiál třídit a organizovat a já jsem si to celé ještě jednou projel a detailně zmapoval. A tady nastala neobvyklá zápletko – u každého jiného filmu lze pracovat pouze s vybraným množstvím nejlepších scén a záběrů. Tady to však nebylo možné, protože se nám skoro každá scéna zdála zajímavá či důležitá. Takže bylo nejprve potřeba ustříhat nhrubo téměř vše. Vznikl z toho desetihodinový skicák, ze kterého jsme potom vycházeli. Potom teprve mohl začít běžný proces tvarování, krácení a rytmizování.

Dostal jste nějaký scénář nebo jak vznikla současná podoba filmu?

Žádný scénář na tento film neexistoval, ani existovat nemohl. Pavel Koutecký zvolil metodu takzvaně observační, to znamená, že zaznamenával právě probíhající scénu, aniž by do děje zasahoval. Pochopitelně jsem se pídil po jakýchkoliv jeho poznámkách ke střihu a vyslychal jsem jeho spolupracovníky. Všechno ale nasvědčovalo tomu, že se Pavel do střížny teprve chystal, že ještě neměl jasně definovaný plán. Museli jsme se tedy spolehnout na to, že si natočený materiál sám řekne o způsob zpracování.

Sledoval jste projekt předtím, než jste na něm začal pracovat? Mluvil jste o něm někdy s Pavlem Kouteckým?

O projektu jsem samozřejmě věděl, ale Pavel o tom moc nemluvil. Vzpomínám si jen na jednu debatu, ale ta se týkala pouze technologických postupů postprodukce.

Co považujete za nejsložitější v práci na tomto filmu?

Nejsložitější bylo zkrátit film na požadovanou délku a přitom zachovat smysluplnost jeho obsahu.

Jaké bylo Vaše první setkání s Václavem Havlem? Znali jste se již dříve?

Setkali jsme se v kavárně hotelu Pupp a bylo to takzvaně milé setkání. Předtím jsem se s Václavem Havlem párkrát setkal na sklonku sedmdesátých let v rámci různých pololegálních kulturních akcí.

Máte ve filmu nějaké oblíbené scény?

Ano. Mám ve filmu 35 oblíbených scén. A mimo film asi dvakrát tolik.

Co považujete pro diváky za nejzajímavější?

Možnost poznat osobnost VH jinak, než z televizních zpráv či z denního tisku, možnost návratu do jistého období našich moderních dějin, možnost nahlédnout do zákulisí prezidentské funkce.

V čem podle Vás tkví hlavní výjimečnost tohoto filmu?

V intimním pohledu na osobnost VH a v jedinečné možnosti náhledu do české politické kuchyně.

Sledoval jste práci Pavla Kouteckého? Co Vás na ní zajímalo?

Filmy Pavla Kouteckého jsem sledoval a nejvíce mě zaujala jeho neustálá formální hravost, jeho filmařina. A samozřejmě i společenská angažovanost jeho námětů.

Rozhovor s producentkou filmu Občan Havel Jarmilou Polákovou ze společnosti Film & Sociologie

Kdy poprvé vznikla myšlenka začít natáčet filmu a kdo s ní přišel?

To je už tak dávno, že si nejsem úplně jistá. Pavla Kouteckého lákalo někoho v bouřlivé době roku 1991 točit časosběrně. Ve vysoké politice se ocitli lidé z nejrůznějších profesí. Co to s nimi udělá? Václav Havel – dramatik, literát, kritik politické moci se najednou stal představitel státu. S nápadem přišel asi Pavel a díky blízkým kontaktům s Václavem Havlem jsme se snadno domluvili.

Zaujal tento nápad Václava Havla hned nebo jste ho museli přesvědčovat? Jak se s ním spolupracovalo?

Nápad, že by byly autenticky zachyceny určité události přivítal. Navíc nás s Pavlem Kouteckým doporučil Andrej Krob a zaručil se, že gentlemanskou domluvu, okamžité nezveřejňování natočeného materiálu, dodržíme.

Podrobné domlouvání, co bychom si rádi přišli natočit, pak probíhalo přes Vladimíra Hanzela a to byla výborná spolupráce. I když se totiž během let tým kolem Václava Havla měnil, Vladimír Hanzel zůstával a vždy přesvědčil nové spolupracovníky, že budeme točit dál. Takové spojení bylo pro natáčení klíčové.

Jak jste vybírali události, které zaznamenávat? Kdo měl poslední slovo? Bylo něco, co si pan prezident nepřál, abyste natáčeli?

Události si Pavel Koutecký vybíral podle programu VH. Ze začátku to byly vytipované věci – co by mohlo být zajímavé. Časem si již vybíral, aby mu nové události zapadaly do určité koncepce. Někdy Vladimír Hanzel volal Pavlovi - Přijďte točit - a Pavel byl třeba v zahraničí nebo se také stalo, že jsme neměli dost peněz. Myslím, že častěji než Václav Havel odmítli natáčení lidé, se kterými právě jednal. Ale na tuto otázku by nejlépe odpověděl sám Pavel Koutecký.

Pamatujete si, kdy a co jste točili poprvé a co naposledy?

První natáčení... to je také otázka pro Pavla. Ale já se podívám do záznamů. Byla to návštěva Václava Havla, tehdy opravdu občana - neprezidenta - přátel v Bratislavě - divadlo, PENclub... Poslední - to byl leden 2005 Hradec Králové divadelní představení *Vyrozumění* v režii Andreje Kroba, po představení bylo setkání s herci. To si pamatuji dobře, na natáčení jsem byla.

Měl Pavel Koutecký předem připravený nějaký scénář?

Pavel měl promyšlený způsob natáčení a to se ukázalo z mnoha hledisek geniální. Natáčeli události tak jak se odehrávaly před kamerou, nijak nezasahovali otázkami nebo žádostmi – můžete jít trochu doprava, tam bude lepší světlo- . Odborně se této metodě říká observační. Režisér je tichým pozorovatelem děje, který se odehrává před kamerou a dává jen pokyn kdy se má spustit kamera a kdy vypnout. Vyžaduje to velké soustředění a koncentraci v průběhu natáčení. Točilo se na film, což nebylo levné a tak kamera nemohla být zapnutá stále.

Scénář pak postupně vyplynul z toho, které situace si Pavel vybral pro natáčení. Scénář psal opravu život sám.

Kolik hodin jste celkem natočili?

45 hodin na film něco je na video . Celkem asi 70 hodin.

Je spočítáno kolik událostí bylo zaznamenáno? A kolik dnů jste celkem natáčeli?

Točilo se přes 160 dnů a je natočeno asi 90 událostí.

Co vše diváci uvidí? Jak bude využit ostatní materiál?

Zatím uvidí to co se vešlo do dvouhodinového celovečerního filmu. Od rozhodnutí kandidovat na českého prezidenta po poslední den ve funkci prezidenta. Vznikne ještě televizní série 4hodinových filmů.

Po smrti Pavla Kouteckého práci na filmu převzali Míra a Tonička Jankovi. Proč padla volba na ně?

Po dlouhém rozvažování a mnoha schůzkách s mnoha lidmi a několika režiséry jsem nabyla přesvědčení, že budou mít dostatek trpělivosti k natočenému materiálu najít vlastní vztah.

Najdou takový klíč k postavení filmu, který by nebyl v zásadním rozporu s filmovým cítěním Pavla Kouteckého.

Bylo těžké vybrat, co do filmu vybrat a co ne? Kdo všechno do toho zasahoval? Panovala shoda?

Bylo to těžké.

Pouštěli jste průběžně film Václavu Havlovi? Zasahoval do střihu?

Film viděl dvakrát, jednou na začátku léta 2007 - verzi 3,5 hodiny a pak 2,5 hodiny a vždy se dobře bavil. Do střihu nezasahoval.

Co si myslíte, že diváky nejvíce překvapí, zaujme?

Už to sama těžko posuzuji. Myslím, že otevřenost a pocit, že jste sám jako divák přítomen dané události, bezprostřednost.

Máte informace, zda existuje nějaký podobný projekt o jiném prezidentovi?

Neslyšela jsem o tom, že by se nějaký politik nechal tak autenticky a tak rozsáhle natočit.

Kde plánujete zahraniční premiéru?

Rádi bychom na nějakém zahraničním festivalu, ale zaleží na jejich výběru.

Jak jste film financovali?

Těžko, přišla jsem o spoustu iluzí. Částečně jsme projekt financovali sami – společnost Film & Sociologie. Na konci devadesátých let jsme dostali podporu z fondu kinematografie. V roce 2006 se objevil zázrak v podobě donátorky paní Dr. Dadjí Altenburg-Kohl a pak koproducenti. Zkušený producent Pavel Strnad, který se podíval na kousek materiálu a řekl: „jdu do toho“. A americký koproducent Michael Wolkowitz. Vždy, když bylo nejhůř v průběhu natáčení, film podržela výkonná produkce Jan Krása.

Rozhovor s odborným poradcem filmu a bývalým dlouholetým tajemníkem prezidenta Václava Havla Vladimírem Hanzelem

Jak vznikl nápad natáčení filmu o VH?

S nápadem přišel Pavel Koutecký někdy v průběhu září 1992. Projednal to nejdřív s Jarmilou Polákovou, Andrejem Krobem a se mnou. Teda měl spíš na mne dotaz, zda je to možné a zda mu v tom budu nápomocen. Souhlasil jsem. Jelikož jsem byl tvůrcem neprezidentského programu Václava Havla, zařadil jsem do tohoto programu na čtvrtek 24. září 1992 půlhodinovou schůzku, na níž jsme byli čtyři: PP (pozn.: zkratka pan prezident, užívaná v programu Václava Havla), P. Koutecký, Andrej Krob a já. Andrej byl do věci zasvěcen, podporoval ji, měl Václavovu důvěru, takže při počáteční domluvě byl velice důležitý. Tehdy se to vše upeklo. Samozřejmě jsem to před onou schůzkou s Václavem probíral. On to od první chvíle velice uvítal. Velkou roli hrál fakt, že znal Kouteckého filmy, líbily se mu a byl tím, že by Pavel točil dlouhodobý sběrák ze zákulisí prezidentování, docela nadšený. A to nadšení ho vlastně nikdy neopustilo.

Vzpomenete si na první a poslední natáčecí den?

První natáčení proběhlo v den státního svátku ČSFR 28. října 1992 - položení kytičky k pomníku sv. Václava na Václavském náměstí "Mým" posledním natáčecím dnem, přesněji posledním dnem, který jsem s Pavlem Kouteckým domluvil a realizoval, byl současně posledním dnem prezidenta Havla v úřadě, 2. února 2003. Natáčeli loučení s nejbližšími spolupracovníky, s Hradní stráží, až nakonec o půlnoci svěšování prezidentské vlajky na Hradě - manželé Havlovi to sledovali z Hradčanského náměstí. Pavel Koutecký ještě točil prezidenta několikrát po jeho odchodu z úřadu, ale to už pak šlo mimo mne, takže o tom přehled nemám.

Byly některé okamžiky, kdy jste si říkal, tak tady ten štáb nemá co dělat?

Nebyly. Naopak, děly se mnohokrát věci, u nichž mi Koutecký chyběl.

Vzpomenete si na nějaké okamžiky nebo události, kdy vám bylo líto, že to či ono nemohlo být natočeno, protože si to někdo ze zúčastněných nepřál?

Samozřejmě - byla to veškerá jednání s Václavem Klausem, ale i s jinými politiky. Ale někdy "zlobili" i nepolitici. Vzpomínám si, jak Lou Reed, který přijel navštívit prezidenta v Lánech, velmi vzdoroval, aby byl natáčen s prezidentem.

Film budí dojem, že pan prezident, ale i další, na kameru často zapomínali, že jste si na ni zvykli tak, že jste ani nevěděli, že tam je. Bylo to tak?

Ano, přesně tak. Když točil Pavel Koutecký nebo fotil Pavel Štecha, úplně jsme přestali vnímat, že nás někdo zaznamenává.

Jak film vnímáte? Jako politický dokument nebo jako příběh plný emocí?

Je to především příběh lidský, přesněji příběh člověka, který se dostane podivnou osudovou přesmyčkou téměř ze dne na den do nejvyšších politických sfér, aniž předtím prošel jakoukoli politickou průpravou. A příběh lidí kolem něj, kteří se tam ocitli spolu s ním..

Co vy osobně považujete ve filmu pro diváky nejzajímavější?

Pro někoho budou atraktivní "bulvární" záběry prezidenta se spuštěnými kalhoty či neslušná slova jím vyřčená, pro jiné je tu zajímavá možnost sledovat myšlenkové postupy Václava Havla, další zaujme jeho smysl pro humor nebo až neskutečné puntičkářství.

Asociace Film & Sociologie

Filmové dokumenty se stávají stále oblíbenějším formátem – patří jim televizní večery, dostávají se čím dál tím více na plátna kin. Film & Sociologie (vznikla v roce 1991) je u nás - a možná i ve světovém měřítku – zcela unikátní společenství, které se již celou řadu let snaží o udržení vysoké kvality filmového i televizního dokumentu u nás. Snaží se podporovat projekty, které usilují o dokumentární zachycení proměn života lidí i celé společnosti na přelomu tisíciletí.

Film & Sociologie za více než patnáct let své existence vyslala do světa desítky filmových dokumentů, které sledovaly statisíce diváků. Možná ještě významnějším efektem činnosti tohoto společenství je vznik unikátní „knihovny“, která se stala originálním příspěvkem do fondu kulturní paměti střední Evropy. Ucelený a přitom námětově bohatý soubor těchto filmů je soustavně doplňován, v některých případech i záznamem osudů stejných aktérů či návratem k obdobným problémům. Z tohoto pohledu hodnota těchto filmů neustále vzrůstá a čas jí neškodí, naopak prospívá.

Výběr z dokumentů Asociace Film & Sociologie

Od roku 1992, kdy začala spolupráce filmařů-dokumentaristů a sociologů, vzniklo více než 130 dokumentů se společenskou a sociální tematikou. Všechny tyto dokumenty odvysílala Česká televize. Uspořádali jsme více než 100 seminářů a dílen, na kterých měli možnost spolu diskutovat filmaři, vědci, politici, umělci úředníci státní správy, novináři, studenti i zástupci občanských sdružení.

Kamenolom Boží, (jeden rok v Severních Čechách), režie Břetislav Rychlík
Film o hledání štěstí v nešťastné krajině.

...to jsou těžké vzpomínky, režie Monika Rychlíková
Historické svědectví o holocaustu Romů za 2. světové války.

Hledání moudrosti stáří, režie Tomáš Škrdlat
Film o mnoha podobách stáří nabízí možnost uvažovat o vlastním stárnutí.

Skrytý půvab byrokracie, režie Pavel Koutecký
Pátrání po smyslu a významu státní správy.

Vzpomínáme... několik režisérů
Film o tom, jak jsme se oblékali, nakupovali, odpočívali prostě jak jsme žili od 50. do 90. let. Historie všedního dne.

Proroci a básníci, kapitoly z kalendáře, režie I. Vojnár
Příběhy osob, jejichž cesty se křížují v jedné pražské kavárně.

Děvčátko z Lidic, rež. Jan Petras
Osud jednoho z lidických dětí, zcela jiný, než jak ho známe z filmových týdeníků.

Náměstí - Dáblice 1998-2004, režie Pavel Koutecký.
Proč nevzniklo ve Starých Dáblících centrální náměstí.

Zánik Československa v parlamentu, rež. Pavel Koutecký

Film zachycuje tragikomickou atmosféru v proslulé budově mezi muzeem a divadlem na sklonku roku 1992. Atmosféru hlavně v kuloárech.

Hledači pevného bodu (Po letech...), režie Pavel Koutecký.

Sběrný dokument sleduje protagonisty listopadu 1989. V příbězích jednotlivých postav lze nalézt obecně platné prvky pro větší skupiny naší společnosti.

Milujte své nepřátele, režie Tomáš Škrdlant

Příběh Švýcarky a Čecha, kteří změnili stovkám lidí život i pohled na život.

Každý rok je v Praze jaro / Každý rok je Pražské jaro, opus 1., režie Pavel Koutecký

Před violou, za violou kdosi musí stát, už chci začít hrát. Nahlédnutí pod sukénku klasické hudby.

Pot a slzy Pražského jara, opus č. 2., režie Pavel Koutecký

Jiné tváře Pražského Jara.

Projekt se natáčí několik let během příprav a průběhu festivalu Pražské jaro

Psáno pro Pražské jaro, opus č. 3, režie Pavel Koutecký, Jaroslav Hovorka

Skladatelé Sylvie Bodorová (Juda Maccabeus) a Peter Graham (Subida) sledují s napětím a nadějí nastudování skladeb, které napsali na objednávku festivalu Pražské jaro. Film po tragické smrti Pavla Kouteckého dokončil Jaroslav Hovorka.

Občan Havel, režie Pavel Koutecký, Miroslav Janek

Film o Václavu Havlovi, o zákulisí politického života a historii Českého státu.

TV Nova a podpora českého filmu

Formou produkce, koprodukce nebo předkupu televizních vysílacích práv umožnila TV Nova natočení celé řady kvalitních a přitom divácky atraktivních snímků, jako Šakalí léta, Byl jednou jeden polda, Pták Ohnivák, Jezerní královna, Válka barev, Playgirls, Andělská tvář, Z pekla štěstí, Kameňák 1, 2 a 3, Non plus ultras, Pánská jízda, Jak básníci neztrácejí naději, Duše jako kaviár či Příběhy obyčejného šílenství. Podle bestselleru Michala Viewegha a v režii Filipa Renče pak TV Nova ve vlastní produkci natočila komedii **Román pro ženy**, která byla nejnavštěvovanějším filmem roku 2005 a jako divácky nejúspěšnější snímek také získala Českého lva. Nova dále koprodukovala filmy **Jak se krotí krokodýli**, **Raffáci**, **Účastníci zájezdu** (všechny tři snímky patřily k nejnavštěvovanějším v prvním čtvrtletí roku 2006), **Obsluhoval jsem anglického krále**, který podle předlohy Bohumila Hrabala natočil Jiří Menzel, **Ro(c)k podvratáků** Karla Janáka, **Bestiář** režisérky Ireny Pavláskové, veleúspěšný film Jana Svěráka **Vratné lahve**, na který už do kin přišlo více jak jeden milión diváků, a nejnovější film Jana Hřebejka **Medvídek**. TV Nova již také zakoupila vysílací práva na uvedení několika českých filmů, které teprve vznikají. Patří k nim např. snímek Filipa Renče **Na vlastní nebezpečí**, **Svatba na bitevním poli aneb hodiny před slávou** Dušana Kleina, **O život** Milana Šteindlera, pohádka **Nejkrásnější hádanka**, kterou režíruje Zdeněk Troška, komedie debutanta Jana Prušinovského **František je děvkař**, poetický snímek Vladimíra Michálka **O rodičích a dětech** či další film Jana Hřebejka na motivy povídek Petra Šabacha **U mě dobrý**. O koprodukci dalších českých filmů televize Nova jedná.

www.obcanhavel.cz

Tiskový servis

Renata Elhenická

T +420 602 935 760

e-mail renata@elhenicka.cz

trailer k filmu najdete na:

http://citizenvh.cz/vh/index.php?option=com_content&task=view&id=35&Itemid=106#mce_temp_url%23